

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr.,

J. F. Ligtenberg, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3, - per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: B. n. watersloot 33.

Uiting.

Onlangs is er geen weekblad uitgekomen — uit gebrek aan stof. Dat pleit niet voor Delft, maar ook niet voor het weekblad. Het weekblad is opgericht, opdat het zou zijn een vrije kampplaats voor verschillende meeningen — en ziet — het is een voetstuk geworden, waarop zich fier de voorstanders van de eene richting verheffen, trotsch hunne knodsen zwaaiend en rondkijkend naar de vijanden, die evenwel rustig huns weegs gaan, en niet naderkomen, tenzij een heel enkele maal een schelle kreet uit het kalme vijandelijke kamp komt, vergezeld van eenig los geweervuur, dat meer leven maakt, dan dat het schade aanricht; wat dan een gevechtsuitval vanaf het voetstuk in die richting tengevolge heeft. Ik geloof, dat hier de heele opvattingen, zoowel van voetstuk-, als van kampbewoners verkeerd is — het weekblad moet niet zijn een kampplaats, maar een tentoonstelling van meeningen, van gedachten — een tentoonstelling, die niet anders dan eene goede uitwerking kan hebben.

Wij hier in Delft verkeerden ten opzichte van de hogescholen in eene zeer bijzondere positie — wij ontvangen niet de zuivere moedermelk der wijsheid direct uit de borst van de Alma Mater — maar wij moeten ons vergenoegen met geconserveerd wijsheidsvoedsel. Immers men kan toch niet zeggen, dat de theoretische en toegepaste mechanica, of de bruggen- en sluizenbouw, hoe interessant overigens voor ons als toekomstige ingenieurs, een grooten invloed kunnen uitoefenen op onze denkwijze, op onze levensbeschouwing. Wij staan als menschen geheel naast onze studie — door onze studie krijgen wij geen dieper inzicht in de groote vragen, waarover onze natuur ons dwingt te denken; zij geeft ons geen sleutel of leidraad voor het oplossen van die groote raadselen, die in ons opgesloten liggen. Het komt mij voor, dat wij hierdoor in zekeren zin in eene bevoorrechte positie zijn — wij hebben geen gids, nog minder een drijver, dus moeten wij zelf zoeken en zoo zullen wij ook dwalen, maar ten slotte vinden onzen eigen weg, en niet dien, welke een ander voor ons heeft klaar gemaakt.

Maar het zoeken van dien weg is: opnemen en denken. Opnemen om gedachten van anderen, gedachten, die soms ook de onze zijn, te ontvangen, en ons ervan bewust te worden — om de stof te ordenen, waarover wij beschikken, en die wij door ons denken verwerken zullen. Krachtens onze natuur als mensch denken wij — maar die gedachten zijn meest los en onsamenhangend — het zijn slechts grepen uit den voorraad, dien we bezitten, die er direct weer in terugvallen. Maar juist een gedachtengang, een reeks van gedachten die een geheel vormen, bouwt men op in het gesprek, of wel door ze neer te schrijven — in 't algemeen door zich te uiten — 't zij dan tegenover den ander, 't zij tegenover denkbeeldige anderen. De drang om uiting te geven aan onze gedachten is eene natuurlijke — zij is er altijd geweest — de oorzaak van onze gearticuleerde taal. Wanneer wij denken, en wij meenen, een stukje van de waarheid gevonden te hebben, dan houden wij dat resultaat niet voor ons zelf, dan spreken wij erover met een ander — met meer anderen.

Vaak is ons dat echter niet genoeg — wij schrijven ze

neer, die gedachten, en ordenen ze daardoor — wij maken er een reeks van — en wij willen, dat anderen ze hooren — en dat is goed. Van elke ware gedachtenuiting — van een gesprek, een debat, een opstel heeft zoowel de uitende als de hoorenden een bepaald nut.

Zij komen er nader door tot elkander — zij leeren elkander erdoor begrijpen, maar ook leeren zij beter zichzelf kennen — zij worden zich meer bewust van wat in hen zelf is, en wat niet, — wat in de eerste plaats noodig is.

Daarom acht ik dispuutgezelschappen van zoo groote waarde, daarom kan ook het weekblad een onschatbaar voorrecht zijn. Er staat geschreven dat wij ons niet uiten zullen tegenover — en niet medestrijden zullen in de buitenwereld. Ik laat hier buiten beschouwing, of ik dit oordeel goed acht, maar zeker is het, dat er in onze eigen kring, in onze naaste omgeving, en in ons zelf zooveel onbekends, zoo weinig begrijpen, en zooveel misvatting is, dat er waarlijk nog genoeg daarin te doen is, om tot klaarheid te komen. Maar wij hebben daartoe elkaar noodig — door ons te uiten moeten wij ons zelf en anderen naderkomen — moeten elkaar geven de gedachten, waarop wij voortbouwen — de axioma's, die in ons zijn. Daartoe is het weekblad een middel, en een goed middel — door zijn algemeenheid. Dat moet zijn de strekking van ons weekblad — niet om eene bepaalde richting of eene bepaalde leer te verdedigen, maar om elkaars gedachten te leeren kennen, gedachten, die als zoodanig reeds waard zijn, gekend te worden. Dat het nu niet zoo is, ligt niet aan de verkondigers van eene bepaalde richting — zij hebben hunne gedachten gegeven — laat anderen dat ook doen — laat anderen ook toegeven aan dien drang tot uiten. Nietwaar — er zijn meer dan die 10 of 12 menschen, die tot nu toe schrijven, die denken en voelen. Laat hen die ideeën nu eens vastgrijpen, en ze niet weer verloren laten gaan, laat hen ze neerschrijven — daardoor komen ze zelf tot klaarder inzicht in hun eigen gedachten, en dat is goed en noodig.

Dan kan het weekblad worden, wat het moet zijn, en nu zeker niet is, dan is er zeker geen gebrek aan stof, want, „geven is ontvangen”, en de rijkste bron, waaruit men putten kan is de eigen geest.

S.

Studiebelangen.

Ik zou op het gesprokenen van den avond van 13 Februari niet terugkomen (de president heeft m. i. de woorden der oppositie zeer goed weerlegd) als niet de heer v. Schouwenburg met een reddingsplank gemanoevreerd had, die wel is waar opgeborgen werd, en onnoodig was, maar die naar 't mij scheen zelfs anderen dan de oppositie kostbaar werktuig genoeg leek, ze ten spoedigste weer te voorschijn te brengen, om ook den schijn van recht, die te verdrinken dreigde te behouden.

Een bespreking vooruit van het komende voorstel is gewenscht, omdat het minder onschuldig is dan het er uitziet. Laat ik beginnen als mijn meening te geven dat er absoluut niets gered behoeft te worden en alleen een enkel anarchistisch gevoeltje in de golven spartelt.

Nu is ieder in zijn hart een weinig anarchistisch, in dien

zin n. l. dat hij 't onaangenaam vindt zich door anderen te laten bevelen en dat hij de vrijheid van 't individu zeer hoog stelt. Daarom vindt een uitinkje van dat gevoel, 't moge dan langs roode paden bereikt zijn of zooals hier meer door 't ultraviolette heen, altijd een vleugje sympathie. „Zie je, als je goed redeneert, dan is 't zoo, niemand heeft het recht een ander te dwingen” klinkt het meegevoelende woord. En waartoe gedwongen wordt is hier dan dat er gezegd, gehandeld wordt uit naam van allen, it naam dus van den gedwongene ook.

Om aan de bezwaren der gevoeligen te gemoet te komen telde nu de heer van Schouwenburg voor door ieder bij zijn inschrijving te laten invullen een briefje waarin hij verklaart of door de Comm. t. beh. v. S. B. ook uit zijn naam gehandeld wordt. Deze oplossing geeft dus een Vereeniging, wel zonder contributie, maar toch is hier volmaakt het zelfde idee als een groote Vakvereeniging. In verschillende academie-steden is de quaestie van studiebelangen aan de orde en tusschen het daar geplande maakt 's heeren v. S's. voorstel geen al te slecht figuur. In Leiden schijnt men de faculteitsvereenigingen in 't Corps te willen hebben, wordt dit zelfs door een geachten inzender in de „Minerva” als zeer democratisch voorgesteld; ieder kan lid worden van 't Corps en nu heeft men tenminste voor zijn f 15,— de studiebelangen behartigd. In Amsterdam houdt men deze Leidsche democratie er niet op na, daar is een Vakvereeniging het meest gewenscht, met contributie natuurlijk. Ook ik heb ('t S. W. van 't vorige jaar zou 't getuigen kunnen) een groote Vakvereeniging voorgestaan, maar langzamerhand is mij 't overbodige daarvan gebleken.

De daad van inschrijving op de P. S. verplicht ons tot niets, daarvoor is een afzonderlijke verklaring noodig, was der oppositie oordeel.

Die daad echter doet ons met alle ingeschrevenen belangen gemeen krijgen, belangen die men bijna allen kan vereenigen onder dit eene: te trachten zoo goed mogelijk onderricht te krijgen in een zoo goed mogelijke P. S. Die eenheid van belangen is een band om alle studeerenden, waarvan geen zich onttrekken kan. Waar eenheid van belangen is geldt het recht een meerderheid, zolang het betreft de behartiging dier belangen en de minderheid niet in andere rechten geheel buiten die belangen staande geschaad wordt. Anders toch zou een minderheid het belang der meerderheid kunnen benadeelen. Mag een minderheid dwingen, die zelf niet gedwongen wil zijn? Indien er gemeenschappelijke belangen zijn, is volkomen vrijheid onmogelijk. Zoo schijnt het me toe dat als de klassieke „moeilijke dagen” van '62 voor de studeerenden zich herhaalden, een meerderheid wel degelijk tot een strike zou kunnen dwingen.

Waarom dus een vereeniging waar een gemeenschappelijk belang vanzelf vereenigt? Bovendien is er zelfs geen sprake van zulke woeste dingen als tot iets dwingen. De commissie zal immers nooit anders kunnen doen dan personen of lichamen die in eenig opzicht met het genoemde belang te maken hebben een advies te geven. Mag zulk een advies doorgaan als 't oordeel der ingeschrevenen over een zaak? Zeker, indien de commissie aan alle ingeschrevenen naar hun oordeel gevraagd heeft. En dit doet ze door eene vergadering bijeen te roepen. 't Oordeel der meerderheid der aanwezigen kan beschouwd worden het door de ingeschrevenen gewenschte te zijn, indien de te bespreken zaak vooruit meegedeeld is, de vergadering op een geschikt tijdstip gehouden wordt. Waar één belang is, is 't oordeel der minderheid ondergeschikt aan dat der meerderheid al kan 't zeer goed afzonderlijk vermeld worden. Dit oordeel overbrengend vertegenwoordigt de commissie de ingeschrevenen. Op 't oogenblik dat ze iets zonder de ingeschrevenen te raadplegen doet, vertegenwoordigt ze ze niet, maar zal ze ook niet uit hun naam spreken (bovendien zal dit alleen onbelangrijke dingen betreffen).

Bij 's heeren van Schouwenburg's voorstel wordt alle kracht aan de commissie ontnomen. Dan toch vraagt zij 't oordeel van een deel der ingeschrevenen vertegenwoordigt zij de meerderheid van een deel.

De nu gevolgde oplossing waarbij aan ieder 't oordeel evenveel waarde wordt gehecht, van ieder n.l. die 't zelfde belang heeft, is de meest billijke niet alleen, maar de zoo verkregen uitspraak is de eenige die wat invloed kan hebben. Te zeggen: ik wensch niets met de commissie te maken te hebben, is zich onttrekken aan 't geven van advies waar dit gevraagd wordt, wat of uit onverschillig-

heid voortspuit, of wel omdat men zijn oordeel meer invloed wil geven dan van ieder ander.

v. d. B.

Avond.

In de lauwe lucht van zijn kamer vloeiden de lichte wolkjes uit de theewaterketel weg, was 't of de geluiden van de straalt even leefden en dan opgingen in 't rustig suizen van 't kokende water. En zijn gedachten ook, waren een oogenblik helder, verwazigden dan in een gedroom. Scherp geteekend zag hij het examen voor zich, de groote zaal met al die menschen over hun werk gebogen en het stomp gepeins daar over wat niet geweten werd, het irriteerend snel geschrijf van de menschen om zich heen, de holheid, de kaalheid . . . . maar dan dacht hij zich in een bosch en door de boomen had hij een gezicht op een wijde Geldersche vlakke, en in de aethertrilling verdroomde de horizont als in een lichte nevel; o, 't geluk van den zomer, van het zijn in de rustige natuur. . . . 't Waren zijn gedachten, in de lauwe kameratmosfeer zich vormend naar de rustige behaaglijke stemming die alles wat niet heel krachtig was in zich opnam. En hij soesde nog door over een Gelderschen zomerdag, over vlakten waar groote rust was, maar geen dood, rust, die harmonie is, gelijkelijk blij leven. . . .

Geluid, dat even in de lauwe stemming leefde maar sterker werd, ze brak. Luidruchtig kwam een vriend van hem binnen, vroeg of hij meeging. Nee, zei hij, hij moest werken, wou examen doen. Zij praatten nog wat, toen ging de vriend weer weg.

Blij was hij dat hij gewekt was uit zijn gedroom, blij ook dat hij niet meegegaan was; hij zou nu aan 't werk gaan. 't Moest wat abstracts zijn, daar kon hij 't beste zijn gedachten bijhouden. Toen hij gisteren in bouwstijlen studeerde, had hij Le Rêve gehaald, wilde weten of die kathedraal Gothisch was, dat was immers even goed als een examenvraag, — en hij was blijven lezen.

Nu ging hij zich verdiepen in de beweging van willekeurige puntenstelsels.

Hij verwonderde zich er over dat het zoo goed ging, hij hield wel altijd 't meest van de exacta, vond er nooit het onbegrijpelijke van een gedurfde constructie in, dat hij wel bewonderen maar niet doorgronden kon, zag nooit er iets in, dat hij alleen aan den waanzin van 't genie kon toeschrijven, dat even voor hem schitterde en dan verdween, dat hij hoogstens slaafs zou kunnen navolgen — hij zag in de exacta iets nooit te betwisten, iets dat hij had, als hij 't eens had begrepen en 't geniale zat in 't vinden, niet in 't resultaat, van 't vinden kon hij meegenieten, al was 't ook verzwakt en 't resultaat was, niet geniaal of mooi, maar waar, alleen waar voor eeuwig, verdween nooit met den vinder. Toch verwonderde hij zich dat het goed ging in zijn droomerige stemming. 't Zou misschien de rust zijn de levende rust die in deze waarheden lag die harmonieerde met de behagelijke stemming. Hij wist het niet, maar 't ging goed. Helder lag het in zijn dictaat staande voor hem . . . . en hij werkte, werkte door.

Eindelijk nog een examenvraagstuk er over maken. Hij vond het, dacht ten minste dat de uitkomst wel juist zou zijn.*)

Weer kwam sterk over hem het gevoel van behagelijkheid, maar nu anders dan in 't begin van den avond. 't Was nu niet meer 't wegdroomen in vaag gepeins over blijde dingen, 't was nu 't voldane gevoel van gewerkt te hebben, 't idee van dat het wel gaan zou met zijn examen. En zijn gedachte over Geldersche bosschen was hem nu het verlangen naar 't nog weer zorgeloos vrij zijn, dagen lang in mooie natuur, na 't examen.

MIJS.

Een Bewijsje.

De Corpsvereenigingen bevatten het voornaamste wat op 't gebied van ontwikkeling en gezelligheid voor studeerenden in Delft te verkrijgen is.

*) Mogen wij den geachten, twijfelenden schrijver opmerkzaam maken op 's heeren Bonnerman's Oplossingen der Eind-examenvragen bij den heer Waltman uitgegeven?

CORRECTOR.

Zonder lid van 't Corps te zijn kan men geen lid zijn van welke Corpsvereniging ook.

De hooge contributie van 't Corps sluit de minder-gefortuneerden van het lidmaatschap van een Corpsvereniging uit.

't Geld van 't Corps wordt gebruikt voor vertegenwoordiging, die onnoodig is en feesten, die de kroeg evengoed kan geven.

't Corps heeft dus een „gezelligheidsmonopolie” in Delft en doet ook inderdaad niets anders dan minder gefortuneerden uit alle vereenigingen houden.

't Corps heeft dus een beslist anti-demokratisch karakter, daar democratie gelijke rechten voor allen wil.

De eenige zuiver-demokratische opvatting is dus het voortaan van de opheffing van 't Corps.

v. d. B.

Bladvullende Schets.

Hij staat aan zee, een klein menschje aan de groote zee — waar hij gekomen is om gezond te worden.

Midzomerzondagmiddag is 't. Een groot feest van licht. Ze dartelen en springen en glijden van de zon af, de blijde zonnekindertjes. De heele lucht trilt van 't gespeel van de straaltjes. Zij rennen ver weg waar de duinenrij wegdroomt in 't lichte feestwaas. Ze vliegen naar 't strand en kijken lachend om een zandkorrel of een waterdruppel en schiet dan de lucht weer in en flikkeren mee in de altrilling van de lichtzee.

En altijd door, altijd door springen ze af van de zon en spelen onder de blauwe feesttent. 't Grootste feest is waar 't lichte zonnevolk in blijde stoet aandrijft op de loome golfjes. Een breede lichtweg die komt van waar geen duinen zijn en geen zee maar alleen de blijde jubel van 't licht. Maar aan 't eind, waar de moede schuimwalletjes 't zonnevolk aan land dragen, daar staat hij 't aardmenschje.

Hij daar, spint zich in zijn vale gedachten; zijn gedachten van zichzelf en van spoedig doodgaan. Ze zeuren in een kring om hem heen en houden de blijheid van 't licht tegen. En dikker, dikker woelt hij zich in zijn egoïstische denkinkjes „van waarom-hij-nu-juist?” Dan weer langzaam krijgt hij een behaaglijk gevoel van interessant zijn, een gedachte om menschjes die zeggen zullen dat het een goeie vent was; aan meisjes, die hem wel aardig vonden en die met tranen in 't oog over hem spreken zullen.

En hij in zijn duffe sentienteelgheid zeurt door . . . . . 't eenige menschje in 't lichtfeest.

Dan een lach, die komt van 't duin achter hem. Die breekt door zijn gedachtenkring heen, als een troep hi-haende menschen door een zeurig schuifende onvroolijke menigte. Hij kreeg 't gevoel van éen die met theatraal bewegen zich koning waant en uit zijn waan gewekt door 't hooren van een werkelijkheidsgeluid zijn eigen onbelangrijkheid plots ziet. Met een draai wendt hij zich. En door 't zien van een meisje, dat hij wel kent, een eenvoudige dorpsmeisje dat hij eens een paar maal gesproken heeft met woordjes zooals stadsheeren en dorpsmeisjes samen spreken. Door haar te zien vallen zijn zeurgedachtetjes uit elkaar en de blijheid van 't zonlicht stroomd langzaam in zijn hart. Hij voelt in zich komen de wil om wat flauwe woordjes te zeggen — roept haar vroolijkschijnend toe of ze niet komen wil.

Zij loopt met schokken van 't duin naar hem toe. Dan een blij gepraat van haar. Haar kinder-vreugde-woordjes nemen zijn nog half over zichzelf zeurende gedachten op sleuren ze mee in woesten dans' de lucht in en dan met kalm gefladder over de zee, als joelden ze mee in 't zonnefeest. En hun gedachten huppelen jolig rond tot ze moe bijna rustig om hen beiden heen gaan dwarrelen en met liefheidjes die twee menschen omstrengelen. Die gaan samen zoo zachtkens langs 't strand. Maar dan schokt hij weer terug uit zijn waar-schijnend vroolijk gedoe naar de droefheid om zijn gauw doodgaan.

En in behoefte om daarover te spreken, zegt hij haar zijn zeurgedachten. Maar in haar blijheid klinkt dat als iets onbekends en zij spreekt wat banale woordjes van troost, en die dringen tot hem door als zoete muziek van eeuwig blij leven en zijn geest wil aldoor nieuwe woordjes hebben, tot hij langzaam zich sterker voelt.

Dan ziet hij naar haar en voelt in zich rijzen een nog flauwe begeerte naar haar heel en al, en hij grijpt haar hand en wellust stroomt in hem en een sterk-willen haar heele lichaam, en zoo als zijn moede geest begeerde van haar doffe troostwoordjes zoo begeert zijn dood gaand lijf

het teere meisjeslijf. Vol passie drukt hij haar tegen zich aan. En zijn hartstocht laait sterker op bij de tegen zich aan knelling. Zij echter met haar dwepende meisjesliefde voelt een haat tegen zijn ruw gedoe en zij rukt zich los en met moe gehijg snelt zij weg.

Hij, met droefheid van niet bevrediging, voelt in zich weer sterker zijn doodgaan en zeurt over geen geluk-meer-voor-hem.

't Avond nu. — De blijde zonnekinderen zijn weer over de breede lichtweg, moegespeeld, naar de zon geloopen, en hoog in de lucht vonkt het feest nog na in de sterren. Hij zit weer aan zee, somberend de uren door. En zij 't dorpskind met haar meisjeshart dat liefde wil, komt nu, omdat het zijn wil waar zij samen waren, waar zij voelde zijn woesten hartstochts-omknelling die haar nu weer lijkt als iets moois.

Ze zien elkaar en moeten naderen, omdat zij elkaar willen, hij met zijn geluk-willen voor zijn dood om zijn droef denken te vergeten, zij met gewone meisjesliefde van zich geven aan een man.

Zij hebben elkaar lief in den zomeravond. Hij voedt zijn ziek leven met haar jong leven.

En als ze laat heengaan, dan zeggen zij 't niet, maar dan weten ze dat ze elkaar den volgende avond weer zullen ontmoeten.

Ze leven nu avond aan avond uren van passie.

Zij voelt zich grooter worden in haar liefde. Hij voelt na elken avond hangen in 't leven als een oud paard in 't tuig, dat na 't krijgen van wat haver een oogenblik met vuur loopt, maar dan weer terug zwakt in zijn moeheid, die steeds grooter wordt.

Langzaam voelt hij dat komen moet de laatste avond. Zijn gedachten kringelden erom heen en poogden elders te zijn maar sterk werden ze getrokken, tot ze star stonden voor 't besef, dat gauw moest komen de laatste avond. In hem was een droefheid erom, die hij zich zeer groot dacht, maar sterker was de angst, angst voor den avond, angst voor wat komen zou daarna. Hij was door 't leven gestrompeld met het stellig idee dat hij wel dood zou gaan. Maar hij voelde de laatste avond komen en hij was niet dood. Hij had haar beschouwd als een die zijn sterven zou zachter maken, nu wist hij, dat zij beiden leven moesten. En zijn sterke passie had hij niet meer. In zijn kleinheid durft hij de gevolgen van 't zich-laten-leven-door-de-omstandigheden niet aan. Hij kan niet meer krijgen de macht van zijn wil over 't leven. En hij drijft met ontzaggelijke angst naar zijn afscheidsavond. En in zijn angst, denkt hij de dagen daarna heel licht, maar donderend-zwart staat het afscheid voor hem. En als hij spreken wil, dan is 't of er iets lichts fletst dat nog duidelijker doet zien de donkerte. En hij durft niet. Den laatsten avond gaat hij heen, zonder afscheid. En zij, die met blijheid door de lichtlijkende dagen gaat, speelt blij verder en ziet niet waarom zij spoedig weenen zal.

Den volgende avond staat hij als een gewoon mensch op 't perron, van de stad bij 't dorp. En tuurt naar waar de trein zal vandaan komen. En in hem is angst, nog altijd, maar toch komt langzaam al een gerustheid zijn ziel inglijden, een gevoel van zich gemakkelijk voelen omdat het nu uit is. Hij tuurt in den grijszwarten avond. Hij ziet opschitteren een bocht om ineens twee lichten en de trein met de gebroken richtstreep op 't lang schokkend lichaam. En de kalmte stroomt weer in hem. Als hij gedoken zit in een hoekje van een leeg coupé en de trein langzaam voort ijlt, dan is 't of hij zingen wil, omdat zijn angst nu weg is, en elke lantaarn van een wachthuisje, die een streep van vuur langs 't zwarte raampje trekt, doet hem blijer worden. Maar dan, als zijn angst heel weg is denkt hij weer aan de eerste avonden en groote weemoed komt in hem als hij dan denkt aan haar droefheid. Uit zijn oogenblik van blijheid voelt hij zich ineens midden in de bewustheid van zijn slechte daad.

Maar hij moet zich laten gaan, zijn wil is weg. In zijn dofheid weet hij niet wat nu.

Hij denkt aan haar wachten op hem, wat ze nu zal doen en morgen en overmorgen. En klaar komt het in hem dat wat ook gebeure, noch hij, noch zij gelukkig kunnen worden. Want twee hebben elkaar gevonden, uit passie, die niet behoorden bij elkaar. En in niet weten, zit hij in zijn hoekje in den voortijlende trein, en zij snikt in den zwarten avond aan zee. Zij weten niet meer wat.

MJ.S.

Toynbeewerk te Delft.

Reeds meermalen werd op deze vereeniging in dit blad de aandacht gevestigd en gelukkig was dat nooit geheel zonder resultaat. Maar toch — de belangstelling voor deze vereeniging kon onder de Delftsche studenten nog zooveel grooter zijn.

Het is waar dat op de bijeenkomsten over hunne medewerking niet valt te klagen integendeel: musici, gymnasten etc waren dikwijls bereidwillig genoeg; maar 't aantal studentenclubleiders is klein. Er is nu gelegenheid dit ook voor dit jaar nog eenigzins te herstellen, daar 2 clubleiders voor lijntekenen nog zeer noodig zijn. Veel voorbereiding eischt dit clubleiderschap niet, vooral waar nu slechts steun wordt gevraagd voor de clubleiders die het door het groote aantal clubvolgers te druk hebben, om zich goed met ieder bezig te kunnen houden. Tijd en lust zijn de eenige vereischten die nu gesteld worden.

Voor verdere inlichtingen wende men zich tot het bestuur der vereeniging of tot

M. H. DAMME JR.

Aan den heer „Euterpe”, naar aanleiding van zijne kritiek over de Kwartet-soirée te Delft.

Het is mij eene behoefte uiting te geven aan het gevoel van „wrevel”, dat de heer „Euterpe” bij mij heeft opgewekt door zijne kritiek over bovengenoemde soirée te Delft.

Dat gevoel van wrevel is bij mij opgewekt, niet doordat de heer „Euterpe” een ongunstig oordeel uitspreekt over deze uitvoering, maar wel door de wijze, waarop genoemde heer dit doet. Ik vind de wijze, waarop de heer „Euterpe” kritiek uitoefent over menschen, die zeker als artiest ver boven hem staan, in hooge mate onkiesch.

In de eerste plaats wil ik hem wijzen op een begane

fout. Om een eerlijke kritiek te leveren moet men nooit in vergelijkingen treden en zeker had de heer „Euterpe” het streven van dit jonge viertal niet mogen toetsen aan de kunst van het Boheemsche quartet d. w. z. aan 't hoogste en volmaakste dat er op 't gebied van ensemble-spel bestaat. In vergelijking met de volmaaktheid zou elk streven om op 't gebied der kunst iets te presteeren niets meer wezen dan een stumperachtig gedoe. En daarom moet men in de kunst niet vergelijken, maar men moet weten te waardeeren. En dit is 't juist, wat ik in de kritiek van den heer „Euterpe” mis. Waarom niet een enkel woord van waardeering voor 't streven van dit viertal, die toch zijn opgetreden om uiting te geven aan hun meest edele en hooge gevoelens. En die gevoelens mogen in elk geval wel met wat meer eerbied worden besproken, dan waarop de heer „Euterpe” dit doet in zijn kritiek. Want zijn kritiek maakt den indruk alsof hij schrijft over een viertal commiss-voyageurs in muziek en mejuffr. Seret wordt daarin besproken alsof er eene café-chantant-zangers op 't podium was verschenen. Waarlijk mijnheer „Euterpe”, eene zangeres met veel talent, als mejuffr. Seret, behoeft niet bestempeld te worden met een studentikooze titel als: „vijfde mensch” en evenmin behoeft ge neer te schrijven: „met veel genoegen maakte ik kennis met het keelgeluid van mej. Seret.” Dit alles geeft zoo weinig blijk van eenig fijn gevoel en dit is toch wel eene eerste vereischte, als men zich opwerpt als criticus over muzikale kunst.

En laat mij u ten slotte nog zeggen, dat uwe opmerking „dat er voor mejuffr. Seret nog veel te leeren zal zijn” en „dat de vier heeren eens te koop moesten gaan bij de Bohemers”, niet alleen pedant, maar absoluut „overbodig” is. Dat er aan de zang van mejuffr. Seret en aan 't samenspel der vier heeren nog wel wat ontbreekt, daarvan zal niemand beter overtuigd wezen, dan zijzelf. Maar vergun mij de opmerking, dat er voor u als muziekercriticus nog heel wat te leeren valt.

J. L. JAEGER.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid tot dineeren

voor minstens 6 Heeren.

Adres Bureau van dit Blad.

Attentie s. v. p.

Bij eene beschaafde familie, die eene zeer net gemeubileerde

VOORKAMER en daarbij behoorende SLAAPKAMER

disponibel heeft, bestaat gelegenheid tot het betrekken van die appartementen, bij voorkeur iemand die zijne bezigheden buitenshuis heeft. Condiënen over al dan niet en pension zijn nader overeen te komen.

Adres met brieven, onder No. 1943sw, aan het Bureau van dit Blad.

Gezocht:

I „De Jonge Gids” 1898 No. 7.

Franco Brieven onder n°. 1956sw, Bureau van dit Blad.

J. J. G. BOERE,

Hypolitusbuurt 2. — Telefoonnummer 188.

JOSIAH RUSSELL SODAWATER.

JOSIAH RUSSELL GINGER ALE.

JENEVER van FLAMENT.

ORANJE-LIMONADE

(van het Delftsch Scheikundig Laboratorium).

SPUITWATER

op syphons en kogelflesschen.

Aanbevelend, **J. J. G. BOERE.**

L'Etudiant Socialiste.

Organe international des Etudiants et Anciens Etudiants Socialistes.

(Paraissant le 1er et 15me de chaque mois.)

Abonnement d'un an fl. 1.50.

Administration et Rédaction: 38, RUE DE TREVES, BRUXELLES.

Assurantie Maatschappij tegen Brandschade

„DE NEDERLANDEN”, van 1845.

Kapitaal. . . . . f 4,000,000,00.

Betaalde Brandschaden ruim „ 20,000,000,00.

Verzekeringen op Inboedels van H.H Studenten worden tegen vaste en billijke premie zonder nabetalings gesloten door bemiddeling van den Heer W. WALTMAN.

Kantoor: Technische Boekhandel. BINNENWATERSLOOT 33.

Mineraalwaterfabriek

— BAGIJNHOF. —

Echt Engelsch SODAWATER.

SPUITWATER op syphons en kogelflesschen.

Zachte zuivere LIMONADES.

Het fabrikaat is vrij van schadelijke bestanddeelen en staat onder scheikundige controle van den Heer W. A. KIPP, Apotheker.

Aanbevelend, Firma P. KIPP.